

dene i Central- og Østeuropa have mulighed for at beskytte deres markeder i lange overgangsperioder, mens de igangsætter en proces, som gør, at de kan leve op til EU's regler på miljø-, arbejdsmiljø- og lønmodtagerrettighedsområderne.

Glidende økonomisk medlemskab med fuldt politisk medlemskab for alle fra starten er vores målsætning – et stort og krævende projekt, javel, men afgørende vigtigt for hele Europas sikkerhed, et projekt, som kun kan blive en virkelig folkesag, hvis det kobles sammen med to andre afgørende elementer i SF's EU-politik, nemlig for det første en styrkelse af miljøet, arbejdsmiljøet og forbrugerbeskyttelsen over for det indre marked og for det andet, at EU skal satse på det, vi kalder en økonomisk sikkerhedspolitik. Det sidste betyder oversat til dansk, at vi skal have mere lighed i Europa i stedet for en stadig stærkere tendens til øget ulighed og dannelse af totredjedelssamfund, hvor fanden tager de sidste, altså det modsatte af det glade totalliberalistiske vanvidsbudskab, som f.eks. hr. Anders Fogh Rasmussen taler om i sin bog.

For SF er det afgørende, at Danmark på regeringskonferencen af alle kræfter kræver en stadig stærkere styring af det indre marked til fordel for menneskelige værdier.

SF har altså både en Europavision og en EU-politik. Den er grøn, og den er rød, og derfor undres jeg også daglig over Enhedslistens Østeuropasynspunkter, der ligner nogle fra højrefløjens. Man kan jo desværre se det bekræftet i dag. At man oven i købet kan definere sig selv som et rødt-grønt parti – og det gør Enhedslisten jo – og samtidig ikke har viljen til aktivt at bruge EU i miljøpolitikken, er lige så uforståeligt for os. Det er miljøet, der bliver taberen i en sådan strategi. Desuden har Enhedslistens folk jo brugt indtil flere måneder af deres liv på at forklare, at undtagelserne ikke var noget som helst. At SF ikke havde noget på, var jo det, Albrechtsen & Albrechtsen hævdede før den 18. maj. Men hvis man er blevet klogere og mener noget andet i Enhedslisten, kan man jo vise det ved at stemme for det dagsordensforslag, jeg vil fremsætte om lidt.

Set ovenfra står EU over for to farer. Den ene er ideen om at opbygge en EU-superstat. De danske undtagelser er jo et klart nej til den udviklingsvej. Den anden er, at det hele falder fra hinanden og ender i nationalisme, etnisk selvgodhed og europæisk stormagtsdominans. Det er mellem de to farlige skær, EU skal sejle i

de kommende år. Kig på Frankrig i disse dage og se, hvordan en forceret tilpasning til ØMU'ens tredje fase virker asocialt og giver social uro!

Når jeg ser på udviklingen, bliver jeg næsten forskrækket over, hvor meget ret vi havde i den måde, vi argumenterede imod ØMU'en på fra SF's side. Og kig så på den latente risiko for, at opløsning og nationalisme breder sig som svindsot i Central- og Østeuropa! Europa har brug for mere forpligtende samarbejde på afgørende områder, ikke for mindre. Nationalisme og isolationisme skal afvises på samme tid og med samme styrke som tanker om at ombygge EU til en superstat.

Og her er jo et punkt, hvor Danmark burde være stolt: Først et nej til Maastricht og derefter jaet til Edinburgh. Men desværre har jeg indtryk af, at mange i det politiske establishment, i den politiske elite og i det politiske system, eksempelvis folk i Udenrigsministeriet, er så langt væk fra den folkelige virkelighed, at de kollektivt prøver at fortrænge forløbet. Tilsyneladende råder hr. Uffe Ellemann-Jensens ånd stadig i mange af systemerne, hvis det ikke ligefrem er ånden tilbage fra enevældens tid, der spøger.

Indimellem kan man føle, at det smitter af helt ind i Det Radikale Venstre, f.eks. hr. Uffe Ellemann-Jensens tanke som udenrigsminister om at nedgøre resultatet af folkeafstemningen til en kattelerm i stedet for at gøre det til starten på en ny og markant og åben Europapolitik.

Jeg vil benytte lejligheden til i dag at sige til regeringen, hvordan vi mener det ser ud uden for snirklerne. Det har vi jo ikke patent på, men som vi mener, det ser ud. Og her er det Venstre, der er et yderparti i forhold til befolkningen, når det gælder EU, ikke SF. Venstre har vi jo længe vidst, hvor vi havde, nemlig på fuld flugt fra indholdet i det nationale kompromis. Knap var blækket tørt, før Venstre løb af sted, og K fulgte i hælene.

Derfor synes vi, det er lidt utroligt, at regeringen ikke har villet give SF de nødvendige indrømmelser, så vidt vi kan se vel af hensyn til de to partier, der sådan set ikke har noget at true med, når det gælder EU. Kan man forestille sig, at de to partier vil true med at anbefale et nej ved næste folkeafstemning? Nej, næppe.

Så tilbage til regeringens udspil, og lad mig begynde med ros. Vi synes, vi har fået en række indrømmelser. Jeg kan nævne beskæftigelsesafsnittet, der er blevet grønt, måske ligefrem mere end regeringens egen politik her i Dan-